

Leoniden 2002: verslag team 'Otura'.

Carl Johannink ¹

1. Schiefestrasse 36, D-48599 Gronau

Het zit er op. De Leonidenreeks is aan zijn eind gekomen, en daarmee een jacht van vele DMS'ers op deze zwerm, soms tot in de verste uithoeken van de wereld. Wat in 1994 begon met een waarneming vanuit Californië van Peter Jenniskens, vindt 8 jaar later in Spanje een einde. Het is goed zo.

Al bij de voorbereidingen van deze expeditie valt op dat we geen grote bijeenkomsten nodig hebben; alles volstrekt zich in een rustige atmosfeer.

De volle maan, het feit dat 2001 toch echt het hoogtepunt is geweest van de Leoniden, en het feit dat we voor expedities binnen Europa toch eigenlijk onze handen niet meer omdraaien, zijn hiervoor de belangrijkste redenen. Veel DMS'ers hadden één gedachte: in alle rust genieten van een week vakantie en het laatste optreden van de Leoniden. Met die gedachte werd de 1999-variant (gaan zitten bij de Pyreneeën, en dan afhankelijk van het weer verkassen) verworpen, omdat het risico van een grote verplaatsing op het laatste moment, net als in 1999, niet ondenkbaar was.

Het werd dus Zuid-Spanje: dan zit je vrijwel zeker meteen goed, dachten we ...

Omdat Arnold en Jos begrijpelijkerwijze kozen voor een familiair gebeuren, ontstond er automatisch een groepje met Rita Verhoef, Marco Langbroek, Romke Schievink, Casper ter Kuile, en Carl Johannink.

Toevallig zaten hier 4 van de 5 crashers van het 1^e uur, de Perseiden-actie in 1992, bij elkaar.

In 2002 dus een opzet waarbij we de laatste drie dagen konden genieten van al het fraais dat zuid Spanje te bieden heeft. Het Alhambra, samen met de families Slofstra, Tukkers, Nijland en Gerard de Boer. Prachtig, maar moet je eigenlijk in het voorjaar bekijken om de tuinen in volle bloei te kunnen zien. Een dagje Cordoba, met haar fraaie oude joodse wijk en de

Foto 1 : Onze uitvalsbasis : Het huisje in Otura nabij Granada. Romke filmt het water in het zwembad...

nog uit de Arabische tijd stammende moskee (de Mezquita), en tenslotte een dagje Antequera met de fraaie rotsformaties van El Torcal.

Stuk voor stuk aanraders voor een dagje uit dus. Maar aangezien het Leonidenmaximum viel in de nacht van maandag op dinsdag 18/19 november, stonden de eerste dagen in het teken van de meteoren. De rest van het verslag gaat dan ook over deze periode.

Zaterdag 16 november

Zaterdag 16 november begon onze trip op een zeer vroeg tijdstip. 07:40 uur vertrek vanaf Schiphol. Met ruim

een uur vertraging kwamen we rond 12 uur aan in Malaga.

Na het regelen van de auto en het doen van de nodige boodschappen, kwam het eerste gebod van deze vakantie om de hoek: op tijd goed zorgen voor jezelf!

Dus werd er nog in Malaga zelf een warme maaltijd naar binnen gewerkt. Daarna vertrokken we naar ons huisje in Otura, vlak onder Granada.

We reden langs de Middellandse zee kust en reden vanaf Motril in noordelijke richting. Rond half zes arriveerden we bij ons huisje.

De eigenaar en eigenares toonden ons op charmante wijze een fraai pand

Foto 2 : Onze waarnemingsplaats op 500 meter van de Middellandse Zee bij het "fort"

met voldoende ruimte en comfort voor 5 personen.

De avond werd besteed met een broodmaaltijd en bijkletsen over recente en minder recente gebeurtenissen. We gingen bijtijds slapen, de dag was voor iedereen al tussen half drie en half vijf 's ochtends begonnen.

Zondag 17 november

De volgende ochtend staan we in alle rust op en nemen een flink ontbijt met fruit, koffie en gebakken eieren a la Marco. Een doorslaand succes!

Op naar onze collega's in Castillar, zo'n 150 km verderop voor een bespreking over de weersontwikkelingen en het uitwisselen van de apparatuur. Deze apparatuur was namelijk door dhr. Slofstra en zijn vrouw per camper meegenomen vanuit Nederland en stond dus nu in Castillar te wachten op de eigenaren.

De bijeenkomst in Castillar verliep zoals alle bijeenkomsten in zo'n grote stijl en met zoveel mensen verlopen: enigszins chaotisch.

De benodigde informatie kwam uiteindelijk wel door, maar maakte de aanwezigen niet vrolijker. De kans dat

we op onze posten een heldere nacht zouden krijgen werd snel kleiner. Vlucht naar de oostkust was nu een optie die steeds nadrukkelijker in beeld kwam.

Daarna volgde de uitwisseling van de apparatuur. Kortom voor de niet-technieuten van onze ploeg Rita, Marco en Carl tijd om het dorpje Castillar eens te verkennen.

Een vast onderdeel daarbij is dan altijd een cafeetje opzoeken voor een thee, koffie of espresso.

Rond vijf uur, na nog een korte gezellige ronde in huize Tukkers/Nijland, werd het tijd voor de 150 km lange terugtocht. Een hele toer, zeker als je tot de ontdekking komt dat met de auto toch niet alles koek en ei is: de ruiten besloegen soms spontaan.

We moesten er zelfs een keer voor van de snelweg, want we zagen echt geen steek meer.

We hadden besloten om tot en met dinsdag 'buiten de deur te eten', en dus kon het lokale restaurant die avond vijf Nederlanders tegemoet zien.

Hier ontstond ook het plan om maandagmorgen na het ontbijt in alle rust te vertrekken richting zuidoostkust.

Hopelijk bleven we zo de wolken voor.

Thuis wordt er nog onder het genot van een hapje en een drankje met mandarijnen op de kaart heen en weer geschoven om een goed trimultaan-netwerk op te kunnen zetten, en de andere fotografische posten daarover te informeren.

Ma 18 november

Rond elf uur vertrekken we richting het uiterste zuidoosten. Voorbij Guadix komen we langzaam aan in mooie opklaringen terecht en uiteindelijk zelfs in volledig zonnig weer. We rijden via Tabernas naar Sorbas door een woestijnachtig landschap.

In dit gebied is ooit de film Lawrence van Arabië opgenomen.

In Sorbas gaan we op zoek naar een restaurant: 'comer' is het Spaanse woord voor eten, merken we al snel. We worden naar een restaurant/cafe nagenoeg bovenop een heuvel gedirigeerd. De vrouw des huizes laat ons in het restaurantgedeelte plaats nemen en spoed zich naar de afstandsbediening om de TV aan te zetten.

Op deze Spaanse gewoonte stellen we echter geen prijs, en ze zet het toestel even snel weer uit. Het eten wordt echter zeer op prijs gesteld! Na een goede maaltijd zetten we onze reis voort.

Dankzij een bordje 'hotel' belandden we uiteindelijk in de vallei van Rodalquilar: We zijn verbaasd dat hier in de middle of nowhere zo'n fraai 4-sterren-hotel staat.

Rita maakt weer enthousiast van haar talenkennis gebruik om de eigenaresse duidelijk te maken hoe onze 'nachtindeling' er uit ziet.

Snel de spullen op de kamer brengen en een stek voor de nacht opzoeken.

Intuïtief besluiten we om een onverhard weggetje in te slaan dat naar de kust leidt. Na een paar honderd meter kwamen we uit bij een vrij vlak gedeelte.

Een ruïne rechts van de weg, omgeven door een paar palmbomen. Links een groot rotsblok. In de verte de zee. Links en rechts heuveltjes.

Wat een plek!!!!

Dit was het helemaal. Bijna uitzinnige taferelen op die plek en even later een eindje verder op het strand waren het gevolg. Toen we weer tot rust waren gekomen, zijn we teruggereden. Een kleinigheidje eten en dan wat uitrusten. Mevrouw zou het restaurant wel openen voor ons ... nou ja, dan gaan we nog maar een keer warm eten die dag (ons motto, weet u nog?).

Onder het genot van een glaasje wijn konden we genieten van een gastronomisch hoogstandje uit de keuken.

Rond tien uur naar bed, en proberen wat te slapen. Lukt ook nog, ondanks de onzekerheid over het weer.

Als we rond half een opstaan is het nog steeds helder, alhoewel ... Romke ziet laag in het zuidwesten een dunnen wolkenband langzaam maar zeker omhoog kruipen ...

We rijden in het donker naar onze stek en bereiden de actie voor.

Starten om 00:10 uur UT, helaas vrijwel direct al problemen met cirrusveldjes.

Weinig activiteit. Of toch niet? Marco en Rita zien als eerste een paar Leoniden. Een lange -2 boven de bergen zorgt er voor dat Marco ter plekke een ritmische dans uitvoert. Even later is iedereen getuige van een gifgroene -8 die in het achterlijf van de Leeuw een fraai nalichtend spoor nalaat. Een gele -4 boven de bergen volgt.

Dan wordt het weer even rustig. Cirrusveldjes komen en gaan. Soms is net een heel visueel beeldvrij 'cirrusvrij', maar meestal duurt dit niet lang. Het is te wisselvallig om serieuze waarnemingen te doen. Dan ons visueel maar beperken tot 'kijken wat het wordt'.

Jaap wordt gebeld: die zit met Koen, Peter en Olga helemaal aan de westkust van Portugal in een poging om achter het front te geraken. Ze hebben af en toe heldere stukjes, maar het ziet er niet veelbelovend uit daar. Een troost is, dat de activiteit ook niet daverend is: een normaal Perseïdenmaximum is lange tijd de indruk.

Plotsklaps gaat de activiteit oplopen en tegen 4 uur UT is duidelijk dat we opnieuw in een storm zitten. Minu-

Foto 3 : Groepsfoto bij de beroemde Leeuwenfontein op de binnenplaats van het Alhambra in Granada. Van links naar rechts : Carl, Rita, Romke, Casper en Marco.

tentellingen van Marco lopen nu op tot eerst 6 á 7, later een keer een trosje van 18 meteoren in de minuut. Kort daarna dalen de aantallen weer.

Er zit nog één keer een -6 tussen, maar het aantal echt helderen blijft (helaas) binnen de perken. We genieten na, zeker als de maan achter een wolkenbank in het westen zakt. Dat scheelt een stuk! De hemel wordt een stuk donkerder. De activiteit blijft stevig. In het oosten lijkt de schemering te beginnen.

Casper en ik maken rond 04:40 uur UT een wandeling naar het strand.

Het is voorbij: de jacht op de Leoniden eindigt voor ons op een hele fraaie, on-Europese stek: een oase van rust.

Venus komt op boven de Middellandse zee. Af en toe schiet een Leonide langs het zwerk boven het water. We zwijgen.

De maan werpt onze schaduwen voor ons uit in het water. In deze haast surrealistische ambiance lijkt het wel alsof nieuwe acties al hun schaduw vooruit wensen te werpen !